

Arrest

nr. 250 076 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. BOGAERT
Kloosterstraat 103
9620 ZOTTEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat B. DE DECKER *loco* advocaat D. BOGAERT en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 april 2020 dient de verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als partner duurzame relatie met een Belgische.

Op 21 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 23 september 2020 aan verzoeker ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.04.2020 werd ingediend door:

Naam: O.

Voorna(a)m(en): B.

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum: (...)1991

Geboorteplaats: Ait Boudaoud Zagora

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als wettelijk samenwonende met de genaamde V., F. N. (RR. ...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, eerste lid 2° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. De wettelijke samenwoonst dateert van 13.11.2019 en werd geregistreerd op 09.04.2020. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen minstens een jaar samenwonend zijn voorafgaand aan de aanvraag van 15.04.2020.

Om, overeenkomstig de tweede mogelijkheid, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen legt betrokkene volgende bewijzen voor:

-Printscreens van op Facebook geposte foto's, voor de periode van 03.06.2018 tot 06.04.2020

Op basis van de overlegde documenten kan niet worden besloten dat betrokkenen elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. De oudste foto, bedoeld als begin van materieel bewijs van de relatie, dateert van 3 juni 2018. Aangezien deze foto niet dateert van minstens 2 jaar voorafgaand aan het indienen van de aanvraag in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, maakt betrokkene niet aannemelijk dat hijzelf en de referentiepersoon reeds gedurende een voldoende lange periode een duurzame relatie onderhouden. De andere printscreens van foto's van betrokkene en de referentiepersoon zijn van recentere datum. Uit deze stukken blijkt verder hoegenaamd niet dat betrokkenen elkaar minstens 3 keer, gedurende in totaal 45 dagen, ontmoet hebben. De stukken waarmee betrokkene zijn liefdesrelatie met de referentiepersoon tracht te staven, kunnen bijgevolg niet weerhouden worden.

Verder blijkt er ook geen sprake te zijn van een gemeenschappelijk kind.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In de synthesesamenvatting voert verzoeker in het enige middel de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"C.I. Verweerster besluit tot de onontvankelijkheid van het middel, doch dit wordt niet toegelicht, bewezen of hardgemaakt.

De onontvankelijkheid slaat op de essentiële vereisten voor het instellen van een vordering (geoorloofde oorzaak, substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen) terwijl de in artikel 17 Ger. W bedoelde vereisten van belang en hoedanigheid de toelaatbaarheid van de vordering betreffen. Verzoeker heeft onbetwistbaar belang, alsook hoedanigheid bij het stellen van de vordering nu hij bezitter is van subjectieve rechten en hij ook handelingsbekwaam is.

Het verzoek werd ook tijdig ingesteld.

Het begrip belang wordt algemeen gedefinieerd als elk effectief en niet-theoretisch, materieel of moreel voordeel, dat door de persoon, die een vordering instelt, verwacht mag worden op het ogenblik waarop hij zijn vordering formuleert (Fettweis, A., Manuel de procédure civile, 1985, nr. 27; Van Compernelle, J. en Closset-Marchal, G., «Examen de jurisprudence (1985 à 1996). Droit judiciaire privé», R.C.J.B. 1997, p. 495, nr. 25).

Krachtens art. 18, eerste lid, Ger. W. moet het belang een bij de inleiding reeds verkregen en dadelijk belang zijn. Bovendien moet het belang rechtstreeks en persoonlijk zijn (Van Compernelle, J. en Closset-Marchal, G., o.c., R.C.J.B. 1997, nr. 29).

C.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht mag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan wel niet bevoegd zijn haar beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde administratie de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit handelt over de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van

zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof beoogt richtlijn 2004/38 de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name tot doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18). Considerans 8 van de Richtlijn 2004/38/EG spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

De beslissing stelt als reden tot weigering (stuk 1): "geen bewijs van duurzame relatie".

Zulks is tegenstrijdig met de objectieve dossierelementen, waaronder :

- De in tijd en ruimte gesitueerde foto's
- Het onderzoek door de politie van de duurzame relatie waarbij de verklaringen samenlopend zijn tussen de liefdespartners, met uiting samen kinderen te willen
- De wettelijke samenwoning : het gegeven dat verzoeker en zijn partner net wél de duurzame relatie van partijen bevestigden middels de registratie van hun wettelijke samenwoning. Door een wettelijke samenwoning ontstaan een aantal rechten en plichten waarvan niet kan worden afgeweken door onderlinge overeenkomst:
 - de gezinswoning en de erin zich bevindende huisraad zijn beschermd: wie eigenaar is van de gezinswoning kan deze niet verkopen of hypothekeken zonder toestemming van de andere partner.
 - de partners moeten evenredig bijdragen in de lasten van het samenwonen, volgens de inkomsten.
 - beide partners staan hoofdelijk in voor de schulden gemaakt ten behoeve van de samenwoners of voor de opvoeding van de kinderen, die in de gezinswoning wonen.

Het is uiteraard absurd en niet correct om te stellen dat een koppel geen "duurzame relatie" zou onderhouden wanneer ze reeds wettelijk samenwonend zijn en de dossierstukken deze duurzaamheid van hun relatie duidelijk en uitdrukkelijk bevestigen.

Verzoeker en zijn partner onderhouden wel degelijk een duurzame stabiele liefdesrelatie, dewelke werd geformaliseerd middels een registratie van hun wettelijke samenwoning.

Om samen door het leven te kunnen gaan in België als wettelijk samenwonend koppel dient aan verzoeker bijgevolg wel degelijk een F-kaart als partner van een Belg te worden afgeleverd.

Anders oordelen komt bovendien strijdig voor met art. 8 EVRM.

C.3. Art. 8 EVRM vormt weliswaar geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Bij een schending van artikel 8 EVRM dient de Raad te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet
 - de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient
 - de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.
- Vooreerst kan in casu bezwaarlijk enige betwisting bestaan omtrent het gegeven van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker en zijn wettelijk samenwonende Belgische partner.

Alwaar de in casu bestreden inmenging in het gezinsleven van verzoeker is voorzien in de wet, terwijl de vreemdelingenwet tevens een legitiem doel dient, is de vraag of de inmenging in het gezinsleven van verzoeker in casu wel strikt noodzakelijk is en m.a.w. niet disproportioneel is.

Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief.

De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least

onerous way as regards human rights'. (P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

In casu is de aantasting aan het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM wel degelijk disproportioneel.

C.4. In de feiten uiteenzetting van zijn verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat hij een relatie heeft met mevrouw V., die de Belgische nationaliteit heeft en met wie hij sinds 13.11.2019 wettelijk samenwoont.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet stelt dat "§ 1 (...) § 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond: - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; b) met elkaar komen samenleven; c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt; in het Rijk aankwam; d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon; e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek; f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. 3° (...) 4° (...) 5° (...) (...) § 3 (...) § 4 (...) "

Verzoeker voldoet aan deze voorwaarden en gaf wel degelijk het bewijs van duurzame relatie. De duurzame en stabiele relatie werd geattesteerd nu wel is bewezen dat :

- de partners bewijzen dat zij gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken te hebben samengewoond, hetzij in België, hetzij elders;

- zij bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

De duurzaamheid van de relatie lijkt niet vatbaar voor betwisting, de discussie werd herleid tot een mathematisch en theoretisch discours.

Voor de aanvang van de aanvraag dd. 15.04.2020 woonden partijen al effectief samen. Hun relatie dateert al van in 2018. Het is net deze duurzaamheid dewelke bezegeld werd met een wettelijke samenwoning.

De vele uitgebreide foto's, berichten en getuigenverklaringen die verzoeker voorlegt, en die de relatie aangeven / bewijzen, tonen aan dat er in 2018 zeker en vast al een relatie was. In het verhoor door de politie naar aanleiding van het onderzoek bevestigen partijen ook hun relatie, en waarbij de waarachtigheid van de feiten blijkt uit het feit dat partijen alle zaken van elkaar weten, wat enkel kan uitgelegd worden door een bestendige relatie.

In die zin is het dan te betreuren dat de verklaringen voor de politie dewelke aanleiding hebben gegeven tot bevestiging wettelijke samenwoning niet worden gebruikt als bewijs van duurzame relatie. Verzoeker en diens partner verklaren ook op eer dat zij sinds 2018 een relatie hebben en al meer dan 2 jaren samenwonen. Wanneer iemand in juni 2018 een relatie heeft, wil dit evident zeggen dat deze mensen elkaar ervoor al moeten hebben gezien en elkaar kenden. Het is dus niet zo dat deze mensen elkaar toevallig ontmoet hebben en dan op dat zelfde moment én direct een relatie aangingen. Vóór de beslissing tot relatie kenden partijen elkaar al van samen weg / uit te gaan, was er veelvuldig contact, was mevrouw F. V. al blijven slapen waar verzoeker verbleef, etc. De vriendschapsbanden zijn gegroeid en geëvolueerd naar een blijvende liefdesrelatie.

Wanneer een relatie begon in 2018 en verzoeker in april 2020 zijn verzoek indiende, wil dit zeggen dat verzoeker bewijs zou moeten leveren dat hij voor april 2018 al kennis had met mevrouw F. V., wat onbetwistbaar het geval is en blijkt uit de foto's en verklaringen voor zover nodig legt verzoeker een bijkomende verklaring neer vanwege mevrouw F. V..

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de administratie op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er dan ook in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Verweerster laat gelden dat er geen schending zou zijn van artikel 8 van het EVRM omdat er geen verwijderingsplicht zou zijn. Evenwel, stellen dat verblijfsrecht dient geweigerd, is niet bepaald een welkom heten, en impliceert minstens dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Met het niet bekomen van een verblijfsrecht wordt ook zijn toekomst gehypothekeerd en hun relatie gefnuikt. Verzoeker wil een stabiele relatie en leven opbouwen, doch zou de facto niet mogen verblijven in België, wat evident met de nodige gevolgen ook komt naar tewerkstelling, sociaal etiket, etc., allemaal zaken die wegen op een relatie en het niet mogelijk maken om op een normale wijze de gezinsrelatie te onderhouden.

Verzoeker en mevrouw F. V. plannen de geboorte van een eerste kind. Jedoch volgens de overheid zou verzoeker geen beschermingswaardige relatie bewijzen, en zou niets verzoeker er in de weg staan op andere manieren in contact te treden, bv. via telefoon. Moet verzoeker dan een kind opvoeden via de telefoon, via Facetime ??

Laat duidelijk zijn dat het ontbreken van een wettelijk verblijfsrecht wel degelijk een hinderpaal is voor het uitbouwen van een volwaardig gezinsleven."

2.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker heeft op 15 april 2020 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, met name als partner van een Belgische burger, met toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)"

Dit wetsartikel stelt op heldere wijze dat verzoeker en zijn partner met wie hij een bij wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten, op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, een duurzame en

stabiele partnerrelatie moeten bewijzen door aan te tonen dat hij ofwel één jaar voorafgaand aan de aanvraag gezamenlijk en onafgebroken hebben samengewoond in België of een ander land ofwel elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en elkaar minstens drie maal ontmoet hebben ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Deze voorwaarden zijn op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet ook van toepassing op partners van een Belgische onderdaan.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. De Raad wijst erop dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken die neergelegd werden. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van de verwerende partij (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien verzoeker aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verwerende partij iedere redelijkheid mist.

Verzoeker betoogt dat het motief in de bestreden beslissing dat er geen duurzame relatie werd aangetoond tegenstrijdig is met de objectieve dossierelementen. Verzoeker verwijst in dit verband naar de foto's, het onderzoek van de politie van de samenwoning en de registratie van de wettelijke samenwoning. Verzoeker en zijn partner onderhouden wel degelijk een duurzame en stabiele liefdesrelatie die geformaliseerd werd middels de registratie van hun wettelijke samenwoning.

De Raad herhaalt dat uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet blijkt op welke wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kan worden aangetoond. Naast het geregistreerd partnerschap dient verzoeker te bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken te hebben samengewoond met zijn partner. De wettelijke samenwoning dateert van 13 november 2019. Verzoeker toont verder niet aan dat zij reeds voorheen, desgevallend in het buitenland, samenwoonden. De vaststelling dat verzoeker met zijn partner niet minstens een jaar samenwoonden voorafgaand aan de aanvraag van 15 april 2020 wordt niet weerlegt door opnieuw te verwijzen naar de wettelijke samenwoning. In de mate verzoeker van mening is dat de verklaring wettelijke samenwoning op zich reeds volstaat om de duurzame en stabiele liefdesrelatie aan te tonen, kan hij niet worden gevolgd. De wettelijke samenwoning kan immers niet enkel door twee 'affectieve' partners worden aangegaan maar staat ook open voor nauwe verwanten, bijvoorbeeld vader en zoon, broer en zus enz.. Het aangaan van een wettelijke samenwoning veronderstelt geen partner- of liefdesrelatie, zoals dit wel het geval is bij het aangaan van een huwelijk. Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat een wettelijke samenwoning niet automatisch een duurzame en stabiele partnerrelatie impliceert doch gepaard dient te gaan met het bewijs van minstens een jaar van daadwerkelijk affectief samenwonen voorafgaand aan de aanvraag, om de duurzame en stabiele liefdesrelatie aan te tonen.

De tweede manier om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is *"indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen"*. Verzoeker verwijst naar de *"in tijd en ruimte gesitueerde foto's"* en de verklaringen afgelegd voor de politie.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: *Om, overeenkomstig de tweede mogelijkheid, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen legt betrokkene volgende bewijzen voor:*

-Printscreens van op Facebook geposte foto's, voor de periode van 03.06.2018 tot 06.04.2020

Op basis van de overlegde documenten kan niet worden besloten dat betrokkenen elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze

ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. De oudste foto, bedoeld als begin van materieel bewijs van de relatie, dateert van 3 juni 2018. Aangezien deze foto niet dateert van minstens 2 jaar voorafgaand aan het indienen van de aanvraag in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, maakt betrokkene niet aannemelijk dat hijzelf en de referentiepersoon reeds gedurende een voldoende lange periode een duurzame relatie onderhouden. De andere printscreens van foto's van betrokkene en de referentiepersoon zijn van recentere datum. Uit deze stukken blijkt verder hoegenaamd niet dat betrokkenen elkaar minstens 3 keer, gedurende in totaal 45 dagen, ontmoet hebben. De stukken waarmee betrokkene zijn liefdesrelatie met de referentiepersoon tracht te staven, kunnen bijgevolg niet weerhouden worden."

Waar de gemachtigde erop wijst dat de oudste foto dateert van 3 juni 2018 en verzoeker aldus niet aannemelijk maakt dat hij zelf en de referentieperiode gedurende minstens 2 jaar voorafgaand aan het indienen van de aanvraag op 15 april 2020 een duurzame relatie onderhouden, weerlegt verzoeker dit motief niet door opnieuw te verwijzen naar de foto's. Thans in het verzoekschrift verwijst verzoeker tevens naar de verklaringen die zijn afgelegd voor de politie. Met deze verklaringen toont hij evenwel niet aan dat verzoeker en de referentiepersoon elkaar minstens 3 keer, gedurende in totaal 45 dagen in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag ontmoet hebben.

De derde manier om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen is wanneer verzoeker en zijn partner een gemeenschappelijk kind hebben. Ter terechtzitting legt verzoeker een attest van 31 december 2020 voor waaruit blijkt dat zijn partner zwanger is en de bevalling wordt voorzien op 21 augustus 2021.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het attest van 31 december 2020 dateert van na de bestreden beslissing zodat de gemachtigde er bezwaarlijk rekening mee kon houden.

Gelet op het geheel van voorgaande elementen maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet werd aangetoond. Verzoeker geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt in deze zaak de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De omstandigheid dat het bestuur tot een ander besluit is gekomen inzake de voorgelegde stukken in dit geval schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet, noch getuigt dit gegeven van onzorgvuldig bestuur. Zoals duidelijk blijkt heeft de gemachtigde alle door verzoeker relevante voorgelegde stukken in overweging genomen en gemotiveerd waarom deze niet afdoende zijn om het bestaan van een duurzame en stabiele relatie te bewijzen.

Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve is er geen inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan de orde.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat als familielid van een Unieburger wordt beschouwd de vreemdeling die met de Unieburger een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. De voorwaarden die in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet worden gesteld om als familielid van een Unieburger te worden aangemerkt, verschillen in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, *in casu* een stabiele *de facto* partnerrelatie. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat de gemachtigde oordeelde dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner. Hierboven werd reeds gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat dit besluit onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd genomen.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van het duurzaam en stabiele karakter van de voorgehouden feitelijke relatie, wordt het bestaan van een gezinsleven, dit is een *de facto* stabiele en standvastige (duurzame) partnerrelatie, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Gelet op het voorgaande toont de verzoeker met zijn betoog, dat *in se* erin bestaat dat hij bij de referentiepersoon in het Rijk wenst te verblijven hoewel hij niet heeft aangetoond aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen en dat zijn gezinsleven dient te primeren op de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, niet aan dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar gezinsleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Ten slotte wordt erop gewezen dat het de verzoeker vrijstaat om een nieuwe verblijfsaanvraag tot gezinshereniging in te dienen die gestaafd is met de nodige bewijsstukken wanneer hij meent te voldoen aan de voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN